

El Diacrític | | Actualitzat el 03/04/2019 a les 23:37

De contes i rondalles

Miquel Muñoz s'estrena com a articulista a Setembre amb un text on defensa que no cal anar a votar en les diferents eleccions d'aquesta primavera | «Mireu, potser som jo i la meva illa, però ara ja fa força anys que tinc edat sufragista, i us puc assegurar que la meva vida poc ha canviat des de llavors, si hagués de ser per aquesta colla de professionals i pel vot, sigui dels comicis que sigui»

Pintada contra la prioritat de votar en la lluita pels drets socials | El Sol Ácrata

Comença el xou. Ens esperen unes setmanes esplèndides de parafernàlia i jocs de màgia. Promeses i més promeses. Equips especialitzats i professionals a la recerca del vot, com quan Harrison Ford s'endinsava en plena aventura a la recerca de l'arca perduda. Ai, disculpeu-me el to, disculpeu si sembla que banalitzo, potser una mica sí, però no ho faig del tot expressament. Disculpeu també perquè el vocabulari que puc oferir és limitat. Llegeixo més aviat poc i observo des de la meva illa, que curiosament m'agafa lluny de tot arreu. Acostumo a dir barbaritats, enormes en molts casos, però com que poca gent acostuma a escoltar-me, no tenen gaire ressò. En fi, espero que ningú s'ofengui. Mil disculpes (per avançar!).

El que deia al principi és que s'apropen dates importants per a una gran majoria de la població, almenys això sembla si s'observa els *corrillos* al bar, al carrer, a la plaça, de mares i pares quan van a buscar la quitxalla a l'escola, en alguns camps de futbol (perdoneu altre cop, eh: deformació professional), o en qualsevol espai de socialització. I el paper dels mitjans de comunicació últimament, com ens impregnen de contingut polític a totes hores, en milers de programes de televisió, premsa escrita, ràdio, Internet... Actes i campanya electoral diària, a *tutti pleni*, de tot l'espectre polític. Tot plegat, amb tota la "marxa" que portem a la "nostra" terra des de fa uns anys. Cordem-nos bé el cinturó que encara queda carretera sinuosa per fer i per aguantar.

També he etzibat abans el tema de les promeses i els trucs de màgia. Perquè amb això sí que és

cert que hi ha coses que no canvien. Són gent amb tant d'enginy, professionals i especialistes, com deia, amb tal capacitat fantasiosa, que ni Tim Burton dedicant-hi hores arribaria a tals nivells d'excel·lència. Ja sabem que el trilerisme enganxa i que, en ocasions, ens prenen per persones idiotitzades. Una mica els ho deixem passar, però que no es passin, perquè els en dones una mica i n'abusen. Per cert, escoltareu centenars de vegades aquests dies que és molt important anar a votar, que en aquestes eleccions i les que vindran és vital anar-hi perquè són els comicis més importants que mai s'hagin celebrat. I, així com en una lliga de futbol o de qualsevol esport, el partit més important sempre és el que ve. També ens bombardejaran amb què ens hi va molt en aquestes eleccions, per tal de derrotar el feixisme i els partits estatistes d'Espanya. Que si patatim, que si patatim, bla, bla, bla... Quina mandra, tu...

Mireu, potser som jo i la meva illa, però ara ja fa força anys que tinc edat sufragista, i us puc assegurar que la meva vida poc ha canviat des de llavors, si hagués de ser per aquesta colla de professionals i pel vot, sigui dels comicis que sigui. És més, després posaré exemples pràctics per demostrar que poc que m'ha servit. Com a generacions anteriors de pares i mares, avis i àvies, que van haver de suportar la tirania del dictador i el traspàs de poders al caçador d'elefants. D'una dictadura a una altra, la "dictadura" de la falsa democràcia i del poder econòmic. A aquesta immensa majoria de persones, doncs, poc els ha canviat el seu dia a dia.

Us poso exemples. A dia d'avui, no sé si anem millor o pitjor. A veure: en sanitat segueixen les llistes d'espera a anys llum del que necessitaríem, en moltes especialitats fan falta mesos perquè et puguin donar hora de visita i d'operacions, els serveis d'urgències estan col·lapsats, falten professionals, etc. En subministraments, paguem cada cop rebuts més elevats, les oligarquies fan de les seves amb la connivència del poder polític. En educació, igual que en sanitat, manca de docents a les escoles, instituts i universitats. Conxorxes a les universitats públiques per a determinats interessos. Els preus de l'alimentació cada cop més alts, els cost de la vida més elevat any rere any, i el poder adquisitiu de la gran majoria de col·lectius que minva amb la mateixa rapidesa que augmenta la dificultat de viure.

No dic res de nou. Especialistes i persones expertes en aquests camps fa temps que pronuncien discursos en aquesta direcció. Us puc assegurar que, a nivell familiar, poc ha canviat el dia a dia dels meus avis i els meus pares, tiets i tietes, cosins i cosines, en tot aquest temps de vida que han viscut. Treballen per sobreviure com tanta altra gent i els seus dies segueixen com sempre, amb els mateixos problemes, amb les mateixes pors i incerteses.

Pensar que el vot canviarà la teva vida, la teva quotidianitat, és respectable. De fet, respecto moltíssim aquesta gran majoria de persones que així ho creuen. Respectin la meva "fe". No facin discursos moralistes. Aquests dies n'he sentit uns quants, adreçats a totes aquelles illes que correm pel planeta i pensem que el nostre benestar i les nostres aspiracions les assolirem amb altres accions que no pas posant un paper en una urna.

De contes i rondalles ja fa temps que n'escoltem. Hi estem avesades. Deixi'ns seguir a les nostres illes i gaudir de l'espectacle que s'endeuina que vindrà.

Gaudim, doncs, de tot el que vingui i disculpin les molèsties.